

וגו'. זאת מנוחתי וגו'. לפעמים קוראים את זה כל החברים זכר, משום שהוא (שציוון הוא) רחמים, ובאן הכתוב קורא אותו נקבה. אמר רבי יוסי, כי נשמע לי מהמןורה הקדושה, (אבל) בשעה שהזוויג מזדווג פאחד להראות שהנקבה נכללת בו בכלל אחד, הנקבה בקראת שם החמי, שהרוי אז נמצאות הברכות של הגבירה ואין בה פריישות כלל, ועל כן כתוב למושב לו. כתוב כי בחר ה' בציון, בציון בדיק, באותו שיש בתוכו ששורה בו, ולא כתוב לציון, וככל אחד. בין שקורא זהה בשם של זכר, ובין שקורא להה בשם של נקבה, הכל אחד ועומדים בדרכם אתה.

(פתח רבי יוסי ואמר) ועל זה בטור, (שם פה) ולציון יאמר איש ואיש يولד בה. אחד לדין, ואחד לרחמים. כשלזנודים באחד בזוויג אחד, אז נקרא ציון, ולציון וירושלים ירועים, ונמצא שהה תלוי בה. פתח רבי יוסי ואמר, כתוב ויראי ט והתקדשותם והייתם קדושים. מי שמקדש את עצמו מלמטה, מקדשים אותו מלמעלה.ומי שפטמא את עצמו מלמטה, מטמאים אותו מלמעלה. מקדשים אותו מלמטה - הנה, שהרי קדשת רבונו שורה עליו, אבל מטמאים אותו מאיזה מקום? ואם תאמר מלמעלה, וכי

אמר רבי חייא, זה ששנינו, במעשהה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה. אם המעשה שלמטה בקדשה, מתעוררת קדשה למטה, ובאה ושורה עליו ומתقدس בה. ואם הוא מטמא למטה, מתעוררת רוח טמאה מלמעלה, ובאה ושורה עליו ונטמא בה, שהרי הדבר פלוי במעשהה.

בציוון וגו'. זאת מנוחתי וגו', לזמןין קראן להאי חביביא כלחו דכפרא, בגין דאייה (ס"א רציוון אייה) רחמי. והכא קרא נוקבא קרא ליה. אמר רבי יוסי, כי שמייע לי מבוצינא קדישא, (אבל) בשעתה דזוויג איזדוג בחדא, לאחזה דהא נוקבא אטפלילת בית בכללא חדא, אתגרי נוקבא בשמא (דכפרא), דהא כדין ברקאנ דמטרוניתא אשטקהו, ולא הויב בה פריישותא כלל. ועל דא למושב לו כתיב. וכתיב כי בחר יי' בציון, בציון דיקא, בההוא דעת בגויה דשריא ביה, ולא כתיב לציון. וככל אחד, בגין דקרא להאי בשמא דכפרא, בגין דקרא להאי בשמא

دنוקבא כלא חד ובדרגא חד קיימים.

(פתח רבי יוסי ואמר), ועל דא כתיב, (מהליכים פה) ולציון יאמר איש ואיש يولד בה. חד לדינא, וחד לרחמי. כド מזדויגי בחדא בזוויג חד, כדין ציון אקרי, ולציון וירושלים אשטמודע, ואשפכה דהא בדא בדא מליא.

פתח רבי יוסי ואמר, כתיב (ויקרא כ) והתקדשותם (דף ל"א ע"ב) והייתם קדושים. מאן דמקדש גרמיה מלרע, מקדשין ליה מלעליא. מאן דמסאיב גרמיה מלרע, מסאיבין ליה מלעלילא. מקדשין ליה מלעלילא יאות, דהא קדשה דמאיריה שריא עלייה, אבל מסאיבין ליה מאן אחר. וαι תימא מלעלילא, וכי מסאבותא שריא לעילא.

אמר רבי חייא, הינו דתניין, בעובדא דלטפה אתער עובדא לעילא. אי עובדא דלטפה היא בקדושה, אתער קדשה לעילא, ואותי ושריא עלייה, ואתקדש ביה. וαι אייה אסתאב לטלפה, אתער רוח מסאבותא לעילא, ואותי ושריא עלייה, ואסתאב ביה. דהא בעובדא פלייא מלטה.